

καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς Παρισίους εἰς τὸ Λονδῖνον. Μετὰ πολυειδῆ συμβάντα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τοῦ σκοποῦ μας νὰ ἱστορήσωμεν, ἐξέπλευσε διὰ τὴν πατρίδα του τὸν Μοϊόν, 1823, ὅπου τὴν σήμερον ἀκόμη ζῆ, ὄχι μέγας μαθηματικός, ἀλλ' ἀπλοῦς ἱεροκλήρῳ. Ὁ πατήρ του ἀπέθανεν εἰς Λονδῖνον.

ΧΑΒΙΑΡΙΟΝ.

Τὸ χαβιρίον κατασκευάζεται εἰς τὴν Ῥωσσίαν ἀπὸ τὰ ὡὰ μεγαλῶν τινῶν ἰχθύων, καλίστα δὲ ἀπὸ τὰ τοῦ ὀξύρρυγχου, κοινότερον λεγομένου Ξυρῦχι καὶ Μερσίσι. Τὸ πλεῖστον μέρος γίνεται παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βόλγα, καὶ προσέτι εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δανουβίου, Βορυσθένου ἢ Νίπρου, καὶ τοῦ Τανείδος. Τὸν Μαρτίον φθάνει ὁ ὀξύρρυγχος παμπληθεὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα διὰ νὰ γεννήσῃ. Αἱ ἁδοῦμαι τῶν μεγίστων ὀφθαρίων τοῦ εἴδους τούτου λογαριάζεται ὅτι περιέχουν 3,000,000 ὡὰ· πιανονται δὲ καὶ μὲ δίκτυα καὶ μὲ ἄγκιστρα.

Ὁ τρόπος τῆς κατασκευῆς τοῦ χαβιρίου εἶναι οὗτος· Πρῶτον ἀφαιροῦν ἀπὸ τὰ ὡὰ τὰς μεμβράνας· δεύτερον τὰ πλύνουν εἰς ὀξείδιον ἢ λευκὸν οἶνον, καὶ τὰ ἐξαπλύνουν ἐπὶ σανιδίου εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ στεγνώσωσι· μετέπειτα ἐντελῶς ἀλατίζουσιν αὐτὰ, μὲ τὴν χεῖρα τρίβοντες ὁμοῦ τὸ ἅλας καὶ τὰ ὡὰ· ἀκολουθῶς βαλλεται τὸ ταρίχευμα τοῦτο εἰς σάκκον, καὶ σφίγγεται διὰ νὰ στραγγίσῃ τὸ ὑγρὸν· τέλος δὲ, στοιβοῦνται εἰς βαρέλια, καὶ εἶναι ἤδη ἔτοιμον διὰ πώλησιν.

Τὸ χαβιρίον, τὸ γινόμενον ἐπὶ τῶν ὄχθῶν τῆς Κασπίας, στέλλεται ὡς ἐπιτοπλεῖστον διὰ τοῦ Βόλγα εἰς τὴν Μόσχαν· τὸ δ' ἐξαγόμενον ἀπὸ τοὺς λιμένας τοῦ Ευξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος Λίμνης ἀγοράζεται εἰς Ἀστραχάν ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων· τὸ 1833 ἐξήχθησαν ἐκ τῶν λιμῶν τούτων 45,852 πούδια, ὁσάδες 600,000 περίπου· εἶναι δὲ τοῦτο κατώτερον τοῦ γινομένου ἐπὶ τῆς Κασπίας. Τὸ περισσότερον ἀναλίσκεται εἰς τὴν Ῥωσσίαν, Τουρκίαν, καὶ Ἑλλοδα· στέλλεται ὅμως καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀγγλίαν ὀλιγώτατον.

ΗΘΙΚΟΝ ΝΟΗΜΑ ΜΙΑΣ ΟΡΑΣΕΩΣ.

ΕΙΔΕΝ εἰς μίαν ὄρασιν ὁ μέγας Ἀντώνιος, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ παγίδας· παγίδας εἰς τοὺς κομποὺς καὶ εἰς τὰ περιβόλια· παγίδας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς πλατείας· παγίδας εἰς τὰ παλάτια τῶν ἀρχόντων, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν· παγίδας μίσα εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ εἰς τὰ θυσιαστήρια, παγίδας εἰς κάθε τόπον. Καὶ τί τάχα δηλοῖ ἡ ὄρασις αὕτη; παγίδες εἶναι τῷ κόσμῳ αἱ πλῆναι καὶ αἱ ἀπόται, αἱ φροντίδες καὶ μέριμναι· παγίδες, αἵτινες πιάνουσιν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἀπὸ τὰ ὀμμάτια, ἀπὸ τὸν νοῦν, ἀπὸ τὴν

καρδίαν· παγίδες, αἵτινες κρατοῦν ἄνδρας, γυναῖκας, καὶ παιδία, νέους καὶ γέροντας. Ἐκεῖνος θέλει νὰ κομῆ προσευχὴν, θέλει νὰ ὑπογῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, θέλει νὰ ἐξομολογηθῆ, θέλει νὰ μεταλοβῆ, θέλει, τέλος παντῶν, νὰ διορθωθῆ· ἀλλ' εἶναι πιασμένος ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ κόσμου. Νὰ κομῆ προσευχὴν; ἀλλ' ἔχει εἰς τὸν νοῦν χιλίας φροντίδας οἰκίας. Νὰ ὑπογῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν; ἀλλ' ἔχει νὰ ὑπογῆ εἰς τὸ παλάτιον, νὰ τελειώσῃ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν· ἔχει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν, νὰ ἴδῃ ἐκείνην τὴν πραγματείαν. Νὰ ἐξομολογηθῆ, καὶ νὰ μεταλοβῆ; δὲν εὐρίσκει οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν ἕραν, οὔτε τὴν στιγμὴν. Οὕτω περὶ ἡμέρα χωρὶς προσευχὴν, περὶ ἡμέρα χωρὶς λειτουργίαν, περὶ ὁ χρόνος χωρὶς μετανοίαν, περὶ ὅλος ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μὲ τὰς φροντίδας τοῦ κόσμου, χωρὶς κάμμιαν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ πᾶς νὰ ἦναι ἔννοια Θεοῦ ἐκεῖ, ὅπου εἶναι αἱ φροντίδες τοῦ κόσμου; Λέγει ὁ μέγας Κύριλλος, 'Ἐν θορυβουμένῳ καὶ ἀγωνίας ἔχοντι νῶ, οὔτε ἔννοιά τις τῶν καλῶν, οὔτε Θεοῦ χωρὶς ἐγγίγνεται.' Νερὸν τεταραγμένον, ὅπου δὲν φαίνεται ἡ ὕψις! Ὡ πόσον μέγα ἐμπόδιον εἶναι πρὸς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ὁ κόσμος!—ΜΗΝΙΑΤΗΣ.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ ΠΡΩΤΗ ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΝ.

ΕΚ τοῦ ἐπομένου βλέπομεν πόσον ἀσήμαντος ἦτο κατ' ἀρχὰς ὁ ἐπισημότατος τῶν Ἀμερικανῶν φιλόσοφον Βενιαμὴν Φραγκλίνος.

Ὅτε—λέγει—πρῶτον ἐφθασα εἰς Φιλαδέλφειαν, ἦμην ἐνδυμένος πενιχρότατα, σκεπασμένος ἀπὸ κονιορτὸν καὶ ἀκαθαρσίαν, πλήρεις δὲ ἀπὸ κοιλίας καὶ υποκομισα ἔχων τὰς ἐπὶ τῶν φορεμάτων θήκας μου. Ψυχρὴν μὴ γνωρίζων εἰς ὅλην τὴν πόλιν, δὲν ἤξευρα ποῦ νὰ ζητήσω καταλυμα. Κοπιασμένος ἀπὸ περίπατον, κωπηλατήμα, καὶ ἀγρυπνίαν, ἐπεινοῦσα καὶ υπερβολικὰ· ὅλον δὲ τὸ ἀργύριόν μου συνίστατο εἰς ἓν Ὀλλανδικὸν ταλλαρον, καὶ ἐνὸς σιλλινίου χαλκίνα νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἔδωκα εἰς τὸν περαματάρην διὰ ναῦλον. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχα βοηθήσειν εἰς τὴν κωπηλασίαν, τὰ ἀπέβαλε κατὰ πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἐβίασα νὰ τὰ λάβῃ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάποτε γενναιότερος ὅταν ἔχῃ ὀλίγον, παρ' ὅταν ἔχῃ πολὺ· ἴσως διότι εἰς τὴν πρώτην περίστασιν ἐπιθυμεῖ νὰ κρύψῃ τὴν πτωχείαν του.

Ἀποβάς, ἐπεριπατοῦν κυτταζῶν προσεκτικῶς ἔνθεν κάκειθεν, ἕως οὗ ἐφθασα εἰς τὴν Ὀδὸν τῆς Ἀγορᾶς, ὅπου ἀπήντησα τέκνον τι μὲ ἓν ψωμίον· πολλάκις εἶχα γευματίσειν ἀπὸ ξηρὸν ἄρτον· ἠρώτησα δὲ πόθεν τὸ ἠγόρασε, καὶ ὑπήγα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον, τὸ ὁποῖον μὲ ἔδειξε. Ἐξήτησα παξιμάδια, ἐλπίζων νὰ εὕρω καθῶς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχαμεν εἰς Βοστώναν· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμναν τοιαῦτα εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ἐπειτα ἐξήτησα ψωμίον τριῶν σολδίων, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τοσαύτης τιμῆς. Ἄγνοῶν τὰς τιμὰς,